

doe je dat toch niet? De Noordzee vind ik geen aantrekkelijk vaargebied: het weer en het zicht zijn er vaak slecht, de Nederlandse kust is 'hard' en heeft nauwelijks aantrekkelijke baaien en krekens, is bijna altijd lagerwal en er is veel beroepsvaart die je links en rechts voorbijvliegt. Daar heb ik niks te zoeken, laat staan te vinden. En veel spullen hoef ik ook al niet; ik krijg mijn dopamine liever van het varen, dan bij de aanschaf van het zoveelste navigatie-gadget... En bovendien: de leukste dingen zijn gratis.

Warmond

Uiteindelijk is dat ook de reden dat we hebben gekozen voor de Kager plassen, waar ik in 1968 begon met zeilen. Dat kleinschalige scharrelen. Daardoor hebben we het Markermeer en IJsselmeer als vaargebied op het tweede plan gezet en Het Y ook verlaten. In Warmond ligt de boot op 10 minuten fietsen van huis, en voor Het Y moet ik bijna een uur autorijden en nog een stuk lopen. Maar in de zomer varen we voor een week of vier, vijf naar het wad.

Verenigingsleven

Ik ben wel een verenigingsman, denk ik. Op mijn achttiende zat ik al in een bestuur van een bijlesdienst en huiswerkklass in Leiden-Noord. Vanaf 1978 was ik actief voor de Landelijke Vereniging tot Behoud van Historische Bedrijfsvaartuigen (LVBHB), voor de museumhavens van Leiden, Rotterdam, Gouda en Vreeswijk. Het hielp soms als je als

museumconservator de plannen voor zo'n haven steunde en ik zat in diverse schouwcommissies. Ik bedacht de jaarlijkse Turface tussen Warmond en Vinkeveen en ook was ik de eerste secretaris van Common European Maritime Heritage Congress, voor traditionele schepen in Europa.

Voor mijn pensioen was ik ook nog Hon. Secretary-General van ICMM, de internationale organisatie van maritieme musea. Ik had altijd wel nevenfuncties toen ik nog werkte, maar na mijn pensioen ben ik dat af gaan bouwen. Ik was echt toe aan meer persoonlijke dienstverlening.

ZV Het Y

Bij Het Y kwam ik geregeld leuke mensen tegen; er zijn veel mensen actief op allerlei fronten. Ik vond mijn plek bij het Yjournaal, heb goed samengewerkt met veel mensen en er ook nog het opmaken van het blad bijgeleerd! Vooral het maken van het jubileumboek was erg leuk, daardoor leer je toch in een klap een hoop mensen kennen. En er zijn heel wat bevlogen mensen bij de club, met 100 vrijwilligers - ik hoop dat die vonk erin blijft.

Dat vind ik ook mooi aan Het Y: het is een oude vereniging, uit de negentiende eeuw, met een rijk verleden, verbonden met de stad Amsterdam, en dat geeft ook extra betekenis aan de activiteiten van dit moment. Van A naar B zeilen kan iedereen, maar die bron van inspiratie uit het verleden geeft het meer diepgang. En dat Het Y zo open-minded is als zo'n

oude vereniging, is best bijzonder. Veel zeer oude watersportverenigingen houden een decorum in stand waar ik weinig mee heb. Het gaat erom dat je een actuele betekenis geeft aan je verleden. Het is mooi dat Het Y open staat voor allerlei soorten mensen en oog heeft voor veranderingen, dat past beter bij dat rijke verleden.

Met gestreken mast in de Nieuwe Meersluis - Foto: Henk Dessens

Ondertussen valt er nog best wel een en ander te wensen. Om te beginnen zie ik een discrepantie tussen het open aannamebeleid van nieuwe leden en het beperkte aantal ligplaatsen. Ik ben zelf in 2017 ingestapt, en ondanks bonusjaren had ik na vijf jaar nog geen plek. Voor de meeste mensen duurt het zo 10 jaar of langer. Dat moet je mensen duidelijk maken als ze instappen: verwacht geen

plek op korte termijn! Daarentegen is de aanwas van nieuwe leden juist verfrissend voor de vereniging: daar zitten vaak goede ideeën en ze doen ook nog eens heel veel! Misschien moet je op den duur toch wel de toegang tot het lidmaatschap beperken, of anders meer plek realiseren...

Wat me natuurlijk ook na aan het hart ligt is het gedrukte Yjournaal. Digitaal is vaak geweldig, maar wel vluchtig. Het is juist heel fijn om lid te zijn van een echte vereniging met een echt blad. Dus ik hoop dat dat er nog lang in blijft.

Bob van der Winden *interviewde*
Henk Dessens

Reitdiep, naar Garnwerd, met de Cornish Crabber

Foto: Henk Dessens

Erg nat maar gelukkig vóór de wind

Foto: Patricia Ursem